

KONST

Electrohype har gått miste om sitt för-språng men har ändå mycket att erbjuda, menar Carolina Söderholm.

Sion Jeongs "Karat", 2009.

Från framkant till mittfåra

När Electrohype startade vid millennieskiftet satte verksamheten ljuset på en smal konstnisch. För den breda publiken befann sig datorbaserad konst i ett kulturellt ingenmansland befolkat av tekniska nördar och blinkande bildskärmar. Vad som hänt sedan dess är en smärre revolution. Precis som i övriga samhället har digital teknik blivit en självklar del av konstvärldens vardag. Sett ur det perspektivet har Electrohype delvis spelat ut sin roll. Då den sjätte biennalen för elektronisk och datorbaserad konst nu äger rum, på Ystads konstmuseum, är den påfallande lik en vanlig konstutställning. Här finns hela spektrat av uttryck, från ljudkonst och installationer, ja, till och med en oljemålning och en skulptur huggen i sten. Men – och tillägget är viktigt – det är en ovanligt uppfriskande utställning.

Långt ifrån torr programmeringskonst påminner "Electrohype 2010" om ett kuriosakabinett som verkar med lika delar förtrollning och kittlande nyfikenhet. Här finns en blandning av smart elektronik och enkel mekanik, avancerade laboratorieexperiment och flödande färgverk. Spännvidden är intressant av flera skäl. Dels pekar den på vilken enorm teknologisk utveckling som skett under de senaste åren. Dels visar den bredden av ämnen och uttryck som ryms inom fältet. För även om tekniken på skilda sätt förenar de tio med-

KONST

Electrohype 2010

Ystads konstmuseum, tom 30.1.

David Rokebys "Liquid Language", 1989.

verkande internationella konstnärerna/konstnärsgруппerna stannar likheten där. Bland bidragen finns verk med skarp humor, meditativ skönhet, institutionskritik och tidlös existensialism.

Denna gång har de två curatorerna, Anna Kindvall och Lars Gustav Midbøe, utgått från objekt som samlande faktor – ett generöst och till intet förpliktigande tema. Förutom ett spretigt urval av fascinerande objekt, ger det också utrymme för ett blygsamt historiskt perspektiv. Greppet framstår som passande för platsen – det är första gången som den kringvandrande biennalen gästar en museiinstitution. Ystads konstmuseum, en vaken aktör i både experimentella och traditionella konstsammanhang, utgör i sammanhanget ett logiskt val.

David Rokebys "Liquid Language" från 1989 hör till de äldsta bidragen, vilket säger något om genrens tidsperspektiv. På utplacerade datorer, modell sent åttiotal, genereras slumpvisa fraser om minne, glömska och drömmar: ett både poetiskt och suggestivt verk som i sin fysiska form känns hisnande omodernt. En mer medveten kommentar till teknikens skenande historia och slit-och-släng-produktion ger spanske Enrique Radigales som likt en antik fris låtit en stenhuggare skulptera nyckeltangenter från en dator från tidigt åttiotal. Resultatet är starkt, och lyf-

Enrique Radigales "Frieze", 2009.

ter med förkrossande tyngd fram frågor som hållbarhet, förgänglighet och kulturarv. På väg att tvingas kassera den fjärde skrivaren på lika många år, framstår verket för mig som ett av biennalens mest angelägna bidrag.

Ändå är det den oväntade skönheten jag minns bäst. Ta Diane Landrys magnifikt hypnotiska Mandala-verk som exempel – snurrande PET-flaskor på en tvättkorg (med intressanta kopplingar till Duchamps legendariska flasktorkare). I hennes finurliga konstruktion blir det till en skimrande upplevelse, vilket i lika hög grad

gäller för koreanska Sion Jeongs stilla klingande kristallfabrik.

Det är en fint komponerad utställning, till omfånget avsevärt mindre än 2008 års biennial på Malmö konsthall. Till nästa gång – för jag menar verkligen att Electrohype med sitt konsekventa arbete fyller en viktig roll på både den skånska och nordiska konstscenen – skulle jag dock gärna se ett mer kritiskt formulerat tema.

CAROLINA SÖDERHOLM
konstkritiker och konstvetare